

РЕШЕНИЕ

№ 27644

гр. София, 18.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 26.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **5307** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 27, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление /ЗУСЕФСУ/, вр. чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Министерство на вътрешните работи срещу Решение от 09.05.2023 на ръководителя на управляващия орган по Оперативна програма „Околна среда 2014-2020 г.“, съобразно което е отказана верификация на сума за гаранционно обслужване на базов автомобил тип 2 в размер на 286 560.00 лв. от БФП от бюджетен ред I.1.2. Доставка на мобилни комуникационни системи – тип 2 /към дейност 6/ и разходи за допустим ДДС в размер на 57 312.00 лв. от бюджетен ред VIII.10.1 Разходи за материални активи /към дейност 6/- точка 1 от акта и е намален размерът на верифицираната сума с 6 999.41 лв. за сметка БФП по дейност № 1 „Организация и управление на проекти, информация и комуникация“ от бюджетен ред VII.9.1. Възнаграждения за екипа за управление – брутни суми /с включени осигуровки за сметка на работодателя/, обзавеждане и оборудване за административни цели, информираност и публичност, разходи за обезпечаване на командировки, осигуряване на външни експерти и правни консултации във връзка с Дейност 1 „Организация и управление на проекта, информация и комуникация“ – 2 %, с които отчетените и съответно включени в искането за плащане разходи надвишават максималния размер на допустимите разходи за организация и управление, определени чрез прилагане на единна ставка към допустимите преки разходи, поради неспазване на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ- точка 3 от решението.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, издадено в противоречие с

материалноправните разпоредби, както и изискванията за форма и при липса на мотиви. Изложени са подробни съображения за незаконосъобразност на оспореното решение в частта му, посочена в т. 1.1. и т. 1.2 от жалбата. Иска се отмяна на оспорения акт като неправилен и незаконосъобразен.

При първото (първоинстанционно) разглеждане на делото с Решение № 22 755 от 07.11.2024г. по адм. дело 5026 от 2023г. по описа на АССГ, решението от 09.05.2023г. на ръководителя на УО на ОПОС е отменено в частта на т.3 от същото, като жалбата на ГД "ПБЗН" е отхвърлена по отношение на т. 1 от решението.

С Решение № 5104 от 16.05.2025г. по адм.дело 3779/25г. по описа на ВАС, инициирано във връзка с касационни жалби и на двете страни в неудовлетворяваща материалния им интерес част, първоинстанционното решение е отменено и делото върнато за ново разглеждане на първоинстанционния съд.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, изпраща представител, който моли за отмяна на оспореното решение в т.1 и т.3. Моли на органа да бъдат дадени изрични указания за преизчисляване на разходите по т.3. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, както и произнасяне по предходно направените разноски пред касационната инстанция и при първоинстанционното разглеждане на делото.

Ответният административен орган – ръководител на управляващия орган по Оперативна програма „Околна среда 2014-2020г., редовно уведомен, чрез процесуален представител, моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Посочва, че оспореното решение е създадено в съответствие с чл.59 вр.чл.21 АПК като е посочена точната сума, която не се верифицира. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 от АПК, възприема следната фактическа страна:

Оспореното решение от 09.05.2023 г. на ръководителя на УО на ОПОС 2014-2020, е издадено на основание чл. 60, ал. 1 и чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, във връзка с постъпило Искане за междинно плащане № 5/12.10.2021 г. на стойност 3 238 667.28 лв. по Административен договор за безвъзмездна финансова помощ № BG16M1OP002-4.006-0001-C03 „Интегриране, надграждане и оптимизация на процесите по превенция, готовност и реагиране на рискове от природен характер” с бенефициент Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към Министерство на вътрешните работи /ГДПБЗН-МВР/; посочено е, че се съобразяват мотивите на Решение № 2880/20.03.2023 г., постановено по административно дело № 8964/2022 г. по описа на Върховен административен съд на Република България /ВАС на РБ/, с което е оставено в сила Решение № 5016/21.07.2022 г., постановено по административно дело № 11314/2021 г. по описа на АССГ, с което е отменено Решение от 20.10.2021 г. на РУО на ОПОС 2014 г. – 2020 г. относно производство по искане за междинно плащане № 5/12.10.2021 г. и административната преписка е върната за ново произнасяне при спазване на дадените задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

Сумата в депозираното от бенефициента искане за междинно плащане възлиза на 3 238 667.28 лв. Приложените разходооправдателни документи от бенефициента са на обща стойност 3 238 667.28 лв., от които 3 238 667.28 лв. от БФП.

С оспореното решение е отказана верификация на средства в размер на 343 872.00 лв., поради следните фактически и правни основания:

1. По Договор № 1983опд-3/20.01.2021г. с изпълнител „Омникар Ауто“ ООД, фактура № [ЕГН]/15.07.2021г., Дейност 6 „Техническо обезпечаване на дейността на оперативните екипи към националния и регионалните оперативни центрове“:

отказва се верификация на сума за гаранционно обслужване на базов автомобил тип 2 в размер на 286 560.00 лв. от БФП от бюджетен ред I.1.2. Доставка на мобилни комуникационни системи – тип 2 /към дейност 6/ и разходи за допустим ДДС в размер на 57 312.00 лв. от бюджетен ред VIII.10.1 Разходи за материални активи /към дейност 6/ - точка 1, поради следното: установено е, че от страна на бенефициента е включена към разходите за възстановяване стойност за „гаранционно обслужване“ /консумативи – масла, филтри, ремъци и всички останали съгласно сервисните изисквания на производителя/ на доставените мобилни комуникационни технически системи тип 2, които са средства за поддръжка и спадат към категорията „режийни разходи“, недопустими за финансиране по проекта; в процеса по верификация на основание чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕФСУ се възстановяват само допустими разходи, съгласно т.14.2 от „Насоките за кандидатстване“ по процедура № BG16M10P002-4.006-0001. Изрично е посочено, че всички „режийни разходи“ на бенефициента са определени като недопустими за финансиране в съответствие с т.14.5 от Насоките за кандидатстване по процедура № BG16M10P002-4.006-0001 и като такива съгласно чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ /в приложимата редакция/ не отговарят на условията за допустимост, тъй като процесните разходи изрично попадат в посочените в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории недопустими разходи. Понятието „режийни разходи“ не е дефинирано с легално определение в нормативната уредба, приложима за управлението на средствата в ЕСИФ; посочено е, че в практиката е възприето, че „режийни разходи“ са икономическо понятие, което се използва като допълващ /косвен/ разход, извършван в резултат на друга дейност и има за цел нейното подпомагане, без чрез него да се създават самостоятелни продукти или услуги. В тази връзка от страна на административния орган е прието, че използването на определението „режийни разходи“ има значението на допълнителни разходи, които съпътстват основната дейност и са ориентирани към поддръжка или заплащане, например консумативи, свързани с обикновеното потребление на продукта или предоставянето на услугата. Прието е, че в случая разходите за „гаранционно /сервисни/ обслужване“ на автомобилите тип 2, предмет на договора с изпълнител, са дейност по тяхната поддръжка и последваща експлоатация, която се осъществява в рамките на гаранционния срок и не винаги от лицето, носещо гаранционна отговорност за повреди. Гаранционната /сервисна/ поддръжка включва смяна на масла, филтри, лампи, накладки, смазочни материали и други консумативи, необходими за нормалното функциониране на техническото средство и се извършва регулярно, периодично и до голяма степен е предвидима поддръжка.

Крайният извод на РУО по т.1 от решението е, че гаранционното /сервисно/ обслужване е разход, който се отнася към т.нар. „режийни разходи“ или разходи за поддръжката на техническото средство и като такъв изрично е посочен като недопустим за верификация и финансиране, съгласно т. 14. 5 от Насоките за кандидатстване по процедура № BG16M10P002-4.006-0001. Отделно е посочено, че разходът за гаранционно обслужване се явява второстепенен спрямо друга, основна дейност, който факт е счетен за доказан с Проектното предложение на бенефициента, според което основна дейност е Дейност 6 „Техническо обезпечаване на дейността на оперативните екипи към националния и регионалните оперативни центрове“; според описанието и в проекта за целите на адекватна реакция е необходимо техническо обезпечаване за подобряване защитата и мобилността на оперативните екипи към националния и регионалните оперативни центрове и комуникационната им свързаност в труднодостъпни и важни от оперативна гледна точка зони при наводнения и свлачища. Основна задача на служителите от

оперативните екипи е в максимално кратък срок от получаване на сигнал за бедствие да се отзоват на мястото на критичната ситуация, да осигурят максимална и точна информация относно бедствието. За навременното изпълнение на тези задачи е необходима доставката на мобилна комуникационна техника, която е осъществена чрез възложената обществена поръчка за „Доставка на мобилни комуникационни технически системи тип 1 и тип 2“. Направен е извод, че от проектното предложение на бенефициента и административния договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, следва, че Дейност 6 се изчерпва с доставката на цитираната техника, която се явява основната дейност, финансирана със средства с ЕСИФ.

С оглед установеното, разходът за гаранционно /сервизно/ обслужване на базов автомобил тип 2, поискан за възстановяване от бенефициента с Фактура № [ЕГН]/15.07.2021 г., е прието, че попада в категорията „режийни разходи“ по проекта и е осъществен в противоречие с чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ във връзка с т.14.5 от Насоките за кандидатстване по процедура № BG16M10P002-4.006-0001, поради което се явява недопустим за финансиране по проекта и на основание чл. 64, ал. 3 от ЗУСЕФСУ не подлежи на верификация.

С т.3 е намален размерът на верифицираната сума с 6 999.41 лв. за сметка БФП по дейност № 1 „Организация и управление на проекти, информация и комуникация“ от бюджетен ред VII.9.1. Възнаграждения за екипа за управление – брутни суми /с включени осигуровки за сметка на работодателя/, обзавеждане и оборудване за административни цели, информираност и публичност, разходи за обезпечаване на командировки, осигуряване на външни експерти и правни консултации във връзка с Дейност 1 „Организация и управление на проекта, информация и комуникация“ – 2 %, с които отчетените и съответно включени в искането за плащане разходи надвишават максималния размер на допустимите разходи за организация и управление, определени чрез прилагане на единна ставка към допустимите преки разходи, поради неспазване на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ.

По тази част от решението РУО е посочил, че за да бъде допустим този разход на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ, то следва да попада във включените в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи. Административният орган се е позовал на нормата на чл. 26, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, съгласно която РУО на програмата, съответно на водещата програма, утвърждава за всяка процедура насоки и/или друг документ, определящи условията за кандидатстване и условията за изпълнение на одобрените проекти. Посочил е, че в съответствие с чл. 57, ал. 3 от Условията за изпълнение на одобрения проект по процедурата „Интегриране, надграждане и оптимизация на процесите по превенция, готовност и реагиране на рискове от природен характер“ по ОПОС 2014-2020 г., размерът на дължимите непреки разходи по формата по чл. 55, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ се изчислява след прилагане на определената в административния договор за безвъзмездна финансова помощ ставка към верифицираните преки разходи за съответното искане за плащане при спазване на условието по чл. 53, ал. 4 на същите Условия за изпълнение; при спазване на посочените изисквания, максималният размер на допустимите разходи за организация и управление, определени чрез прилагане на единна ставка към допустимите преки разходи, е в размер на 75 % от 2 % от верифицираните преки разходи в размер на 2 724 178.00 лв. или 40 862.67 лв; разликата между поисканите за верификация средства в размер на 47 862.08 лв. и максималният допустим размер на допустимите разходи за организация и управление, определени чрез прилагане на единна ставка към допустимите преки разходи /40 862.67 лв./, която разлика е 6 999.41 лв., се явява недопустим разход и не подлежи на верификация.

В резултат на застъпените изводи (в това число и в т.2 от решението, с която размера на верифицираната сума е намален със сумата в размер на 122 755.20, която част от решението не е

обжалвана и е влязла в сила) общият размер на верифицираната от УО на ОПОС сума е определена на 2 765 040.67 лв., в т.ч. 2 724 178.00 лв. от верифицираните допустими преки разходи, подлежащи на възстановяване по реда на чл. 55, ал. 1, т. 1 от ЗУСЕФСУ по депозираното искане за плащане и 40 862.67 лв. непреки разходи, подлежащи на възстановяване по реда на чл. 55, ал. 1, т. 4 за финансиране на непреки разходи за организация и управление под формата на единна ставка по реда на чл. 55, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ, съгласно административния договор за безвъзмездна финансова помощ, представляващи 75 % от допустимия размер на единна ставка /2%/ спрямо посочената по-горе сума.

Решение от 09.05.2023г. е издадено от Г. С., изпълняваща длъжността главен директор на Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“, Министерство на околната среда и водите и Ръководител на управляващия орган по Оперативна програма „Околна среда 2014-2020 г.“. Връчено е на бенефициента на 10.05.2023 г.

По делото е допусната и приета съдебно-оценителна експертиза /COE/ (в същността си с автотехнически изводи), по която вещото лице, във връзка с поставени му въпроси по повод дейностите по гаранционно обслужване на базов автомобил тип 2, асемблиран със специфично комуникационно оборудване, описано подробно в техническата спецификация — приложение към договор №1983опд-3/20.01.2021г., е предоставило следните отговори:

- гаранционното обслужване на автомобила не се изчерпва единствено с подмяната на масла и филтри (включват се дейности, извършвани през определен от производителя период от време или изминат пробег. Тези дейности не са идентични при всеки цикъл, но в своята цялост включват подмяна на консумативи на двигателя и предавателната кутия - (масла, филтри, ремъци), подмяна на спирачна и охладителна течност, преглед на всички системи по автомобила - спирачна уредба, изпускателна уредба, охладителна уредба, ходова част, силово предаване, включване със специализиран софтуер във всички електронни блокове на автомобила и установяване на настъпили еднократни или повтарящи се грешки, респективно изтриване на еднократните и установяване на причините за повтарящите се грешки)

- обхватът на дейностите, включени в „гаранционно обслужване“ на базов автомобил тип 2, асемблиран със специфично комуникационно оборудване, не е идентичен с обхвата на „гаранционно обслужване“ на автомобили, които не са асемблирани със специфично комуникационно оборудване.

- гаранционното обслужване на базов автомобил тип 2, включва подмяна на консумативите на двигателя и предавателната кутия - (масла, филтри, ремъци), подмяна на спирачна и охладителна течност, преглед на всички системи по автомобила - спирачна уредба, изпускателна уредба, охладителна уредба, ходова част, силово предаване, включване със специализиран софтуер в всички електронни блокове на автомобила и установяване на настъпили еднократни или повтарящи се грешки, респективно изтриване на еднократните и установяване на причините за повтарящите се грешки.

- гаранционното обслужване е част от сервизната поддръжка на автомобила.

- разходите за извършване на гаранционно обслужване по същество представляват разходи, осигуряващи гаранционната отговорност на производителя (гаранционното обслужване е задължителна превантивна мярка, без чието изпълнение производителят не може да носи гаранционна отговорност и при възникване на повреда може да откаже да приеме гаранционен ремонт за своя сметка).

С отговора си на въпрос №6 вещото лице е извършило анализ на понятието „режийни разходи“ при съпоставката му с разходите, извършвани за “гаранционно

обслужване”, застъпвайки извод за липсващо припоркиравне.

Съдът намира, че експертното заключение е пълно и ясно в отговорите си на въпроси от 1 до 5, при съответствие на притежаваните от вещото лице специални знания и надлежното им отразяване в съответната област. Видно от списъка на специалистите, утвърдени за вещи лица за района на Апелативен съд С., вещото лице А. В. В. е със специалност “Транспортна техника и технологии – автомобилна техника”, автоексперт-оценител, автотранспортна техника, в обхвата на които знания следва да се счита и техническото обслужване на автомобилите, в каквато връзка са отговорите на въпроси №1-5 от експертизата. Що се отнася до отговора на въпрос №6 съдът намира, че същият следва да бъде изключен от обхвата на надлежното доказване, тъй като е извън специалността на вещото лице и е въпрос по същество на делото. Дали разходите за гаранционното обслужване на автомобила представляват “режийни разходи” по смисъла на т.14.5 от Насоките за кандидатстване към процедура № BG16M10P002-14.006 „Интегриране, надграждане и оптимизация на процесите по превенция, готовност и реагиране на рискове от природен характер”, утвърдени от ръководителя на Управляващия орган на ОПОС 2014-2020г., е материалноправния въпрос, на който съдът следва да даде отговор със съдебното решение. Въпросът не налага изготвянето на съдебно-счетоводна експертиза, тъй като понятието “режийни разходи” не е легален счетоводен термин. Не е дефиниран /употребен/ в нито един нормативен акт, нито в счетоводните стандарти, респ. в посочените Насоки за кандидатстване към процедура № BG16M10P002-14.006 не е терминологично уточнен. Неговият смисъл следва да се изведе по пътя на систематичното тълкуване и съдебната практика .

С оглед така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149 от АПК, от лице с правен интерес – адресат на акта, който подлежи на съдебен контрол, съгласно чл. 27, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, поради което същата е процесуално допустима. С оглед разпоредбите на чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕФСУ и чл. 9, ал. 5, изр. второ от ЗУСЕФСУ, и съобразно Заповед № РД-913/10.10.2022 г. на министъра на МОСВ, с която е възложено на Г. С.-главен директор на Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“, МОСВ, да осъществява функциите на Ръководител на Управляващия орган на ОПОС 2014-2020г., оспореното решение е издадено от компетентен административен орган. От формална страна административният акт съдържа фактически и правни основания съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. При издаването му не се установиха допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По отношение т. 1 от решението:

Общите условия за допустимост на разходите са регламентирани в нормите чл. 57

и чл. 58 от ЗУСЕФСУ. Според нормата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, разходите се считат за допустими, когато са изпълнени едновременно посочените т. 1- т. 7 условия, а именно: 1) разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл. 3, ал. 2; 2) разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи; 3) разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; 4) разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 5) разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 6) за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 на Комисията от 3 март 2014 г. за допълнение на Регламент /ЕС/ № 1303/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство /ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г./ и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент /ЕС/ № 1303/2013 /Регламент № 1303/2013) г./ и 7/, разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

В случая, разходите за гаранционно обслужване на базов автомобил тип 2 в размер на 286 560лв. от бюджетен ред №1.1.2 доставка на мобилни комуникационни технически системи-тип 2 (към дейност 6) и разходи за допустим ДДС в размер на 57 312лв. от бюджетен ред VIII.10.1 Разходи за материални активи (към дейност 6), са отказани за верификация от РУО на основание чл.57, ал.1, т.2 от ЗУСЕФСУ и с конкретен довод, че попадат в категорията “режийни разходи”, определени като недопустими съгласно т.14.5 от Насоките за кандидатстване по процедура.

Аргументите на РУО за приемането на разходите за гаранционно обслужване за режимни разходи са, че те са разходи за поддръжка на техническото следствие, явяват се второстепенни спрямо основната дейност, която основна дейност се изчерпва с доставката на цитираната в Дейност 6 от АДФП № Д-34-132/16.12.2019г. техника, но не и допълнителни дейности, каквито са сервизната поддръжка.

Този извод съдът намира за неправилен.

Както бе посочено по-горе, нормативната уредба и в частност- нормативната уредба

в областта на управлението на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЕСИФ) не съдържа легална дефиниция на понятието "режийни разходи". Съгласно Речник на българския език (том 15 (Р), С., И. на БАН "Проф. М. Д.", 2015 г., "режиен разход" е: а) разходи за издръжка на административно-управленски апарат, в които не се включват заплатите; б) битови разходи по поддръжката на домакинство, жилище, етажна собственост и подобни. В производството и предоставянето на услуги това са разходите, които не са свързани пряко със създаването на продукт или услуга, или това са т. нар. "косвени разходи".

В съдебната практика на Върховния административен съд режимните разходи са определяни като разходи свързани с наемане на помещения, ток, вода и други консумативи за поддържане на ползвани имоти (Решение № 4678/15.04.2024г. по адм. дело 650/24г. -наем на търговско помещение; Решение 2101/07.03.2022г. по адм. дело 11136/21г.- ток, вода, интернет, телефон; Решение № 14129/22.10.2019г. по адм. дело 1012/2018г.: “В икономическата теория се приема, че режимните разходи в административното управление са общи разходи, извън тези за издръжка на служителите. В тях, по силата на посоченото легално определение на „пълните разходи“(ЗМДТ) не следва да се включват както разходите за работни заплати и осигуровки на персонала, така и тези за материалните разходи.)

Също така и в Решение № 5107/30.05.2022г. по адм. дело 1944/22г. е посочено, че “режимните разходи” са ориентирани към “поддръжка”, а не към създаването на продукт или услуга.

От горното се извежда, че понятието означава форма на разходи, съпътстващи основната дейност, т.е. разходи, необходими за функционирането на едно предприятие/организация, без да се свързват директно с производството на конкретен продукт или услуга, от което може да се изведе, че те се разпределят върху цялата дейност, а не върху единичен продукт или проект и неговата издръжка. Следователно, използваното в Насоките словосъчетание "режийни разходи" е възможно да е имало предвид допълнителни разходи, но не може нормативно (респ. с оглед утвърденото в практиката значение) да се свърже с разходите по гаранционното обслужване на един автомобил. Касае се до тълкуване на понятие, за което може да се изведе само един обективен критерий- не е свързано пряко с производството на конкретен продукт и услуга, като оттук насетне характеристиките му могат да бъдат обект на многообразна субективна интерпретация, което го прави неясно и неконкретно и за съда, и за бенефициента.

От приетата СОЕ и с оглед конкретния тип автомобили се установява, че “гаранционното обслужване” по договор включва подмяна на консумативи на двигателя и предавателната кутия - (масла, филтри, ремъци), подмяна на спирачна и охладителна течност, преглед на всички системи по автомобила, в това число

включване със специализиран софтуер във всички електронни блокове на автомобилa и установяване на настъпили еднократни или повтарящи се грешки, респективно изтриването им, при съобразяване на обстоятелството, че се касае за автомобил, асемблирани със специфично комуникационно оборудване. След като разходите по гаранционното обслужване са свързани с конкретния продукт-автомобил, то те не могат да се считат за режимни разходи.

След като няма нормативно установен ред понятието “режимни разходи” да се отнесе към “гаранционното обслужване” на автомобилите по договор, няма безсъмнена категорична съдебна практика за значението на това понятие. Обсъдените Насоки не дават тълкувание кое се има предвид от РУО и кое не като режимен разход, поради което не може да се приеме, че е налице конкретно и обективно установен разход, който е недопустим по смисъла на чл.57, ал.1, т.2 от ЗУСЕФСУ. Нито ЗУСЕСИФ, нито ЗОП съдържат дефиниция на използваното в Насоките понятие. В рамките на този общ административен акт, закрепил в т.14 в обобщен вид признаците на допустимите и недопустими разходи, не се съдържа диспозиция, очертаваща приложимостта и лимита на видовете режимни разходи по начин, евентуалното им допускане да бъде отнапред ясно, безсъмнено и категорично очертано.

Съдът не се съгласява и с извода на РУО, че дейност 6 по АДБФП № Д-34-132/16.12.2019г. се изчерпва само с доставката на автомобили (мобилни комуникационни технически системи тип 1 и тип 2) без възможност за гаранционното им обслужване в обхвата на тази дейност. Според АДБФП Дейност 6 е „Техническо обезпечаване на дейността на оперативните екипи към националния и регионалните оперативни центрове“. Според даденото описание на този вид дейност в проекта “за целите на адекватна реакция е необходимо техническо обезпечаване за подобряване защитата и мобилността на оперативните екипи към националния и регионалните оперативни центрове и комуникационната им свързаност в труднодостъпни и важни от оперативна гледна точка зони при наводнения и свлачища. Основна задача на служителите от оперативните екипи е в максимално кратък срок от получаване на сигнал за бедствие да се отзоват на мястото на критичната ситуация, да осигурят максимална и точна информация относно бедствието и т.н. “

Ползването на посочената техника (мобилни комуникационни технически системи тип 1 и тип 2) своевременно, бързо и с адекватен отговор на критични ситуации не би могло да се осъществи ако доставената техника не е обслужвана в гаранционния срок на нейната доставка и като резултат от необслужването е дала дефекти, проявила недостатъци и невъзможност за ползване, търсене на трето лице за сервизно обслужване извън ангажимента по доставката, което да се справи с проблемите.

Предвид преследваните цели с Дейност 6, обосновано е проведената обществена поръчка да приключи с договор, чийто предмет включва доставка и гаранционно обслужване в рамките на гаранционния срок на 64 мобилни комуникационни технически системи тип 1 и тип 2 (по делото нама спор, че заявеният за верификация разход от жалбоподателя е по фактура, издадена в изпълнение на сключения договор 1923опд-3/20.01.2021г., както и че същата включва суми както за закупуване на предвидените технически средства, така и за гаранционното обслужване). Не се касае за допълнително договорено сервизно обслужване/поддръжка при необходимост, а предоставена гаранция- задължение от страна на изпълнителя по ЗОП спрямо възложителя, поето без допълнително заплащане над основната цена по договора. Гаранционното обслужване включва задължение за възстановяване на заплатената цена (гаранция за изпълнение съгл. чл.10 от договора), респ. за замяна, ремонт или поправка на автомобилите по какъвто и да е начин, ако те не отговарят на спецификациите, обявени в гаранционната карта или въобще демонстрират дефекти и несъответствия в предварително определения гаранционен срок (чл.9.1.6, чл.9.1.7- 9.1.16 от договора)

Гаранционното обслужване е начин изпълнителят да докаже, че е доставил на възложителя стока, която отговарят на първоначално даденото описание в техническата характеристика; че представената техника е годна за специфична употреба, желана от възложителя, при условие, че той надлежно е представил изискванията си в хода на процедурата по ЗОП и като такава притежава съответните качества и характеристики на техниките от същия вид и естество.

В този смисъл гаранционното обслужване е част от основния предмет на Дейност 6, наименована “ Техническо обезпечаване на дейността на оперативните екипи към националния и регионалните оперативни центрове”. Дейност 6 не се свежда само до доставка на техника (автомобили), а с оглед цитираното ѝ наименование и търсен резултат се цели техническото обезпечаване на националния и регионални оперативни екипи, за да се гарантира “навременна оценка и реакция в случай на наводнения, свлачища и други бедствия”. В описанието на дейността (Приложение 1 към адм. договор, т.7) изрично е посочено, че мобилните комуникационни технически системи следва да осигурят логическа и техническа съвместимост на оперативните екипи, да подобрят защитата и мобилността им и навременно изпълняват дейността си т.е. дейността е насочена не просто към доставката на 62 броя мобилни технически системи, а към качествено им и пълноценно ползване, така че те да подобрят дейностите в областта на пожарната безопасност.

В същия смисъл е отговорът на 5-ти въпрос от заключението по СОЕ, според който разходите за извършване на гаранционно обслужване по същество представляват разходи, осигуряващи гаранционната отговорност на производителя

(гаранционното обслужване е задължителна превантивна мярка, без чието изпълнение производителят не може да носи гаранционна отговорност и при възникване на повреда може да откаже да приеме гаранционен ремонт за своя сметка).

По изложените съображения съдът намира, че оспореното решение в т.1 от същото следва да бъде отменено като необосновано.

По отношение на т. 3 от решението:

Включеното в т.3 от оспореното решение волеизявление на административния орган е за намаляване размера на верифицираната сума с 6 999.41 лв. То е мотивирано от правна страна с разпоредбата на чл.57, ал.1, т.2 ЗУСЕФСУ, а от фактическа страна с констатацията, че максималният размер на допустимите разходи за организация и управление, определени чрез прилагане на единна ставка към допустимите преки разходи е в размер на 75% от 2% от верифицираните преки разходи в размер на 2 724 178.00 лв. или 40 862.67 лв.

По тази точка са съобразени както неверифицираните разходи по т.2 от Решението (които не са обжалвани и не са предмет на делото), така и неверифицираните разходи по т.1 от същото. След като съдът прима, че неоснователно не са верифицирани разходите по т.1 от решението, то изводите му пряко се отразяват върху размера на верифицираната сума по т.3 от решението, като налагат преизчисление на същата, а оттам и съотношението на сумите при прилагане на единната ставка. По гореизложените съображения решението в тази част също следва да се отмени и върне за ново произнасяне от РУО (за преизчисляване).

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 и 4 от АПК на жалбоподателя се дължат разноски. Същите са своевременно заявените от процесуалните му представители и са доказани. На жалбоподателят следва да се присъдят разноски, които включват 1700 лева заплатена държавна такса, 419.85 лв. депозит за вещо лице и по 200 лева юрисконсултско възнаграждение за всяка една от инстанциите на проведеното производство до момента.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III-то отделение, 10-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при Министерство на вътрешните работи, Решение от 09.05.2023г., издадено от главния директор на Главна дирекция „Оперативна програма Околна среда“, Министерство на околната среда и водите и Ръководител на управляващия

орган по Оперативна програма „Околна среда 2014-2020 г., в частта по т. 1 и 3 от същото.

ИЗПРАЩА административната преписка на административния орган за ново произнасяне по т.3 от Решението, съобразно дадените задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР направени разноси по делото в размер на 2 719.85 /две хиляди седемстотин и деветнадесет лева осемдесет и пет стотинки/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в четиринадесет дневен срок от съобщаването на страните.